

บทที่ 5

บทบาทหน้าที่ของผู้กำกับการแสดงเรื่อง “กาเหว่า”

การกำกับการแสดงนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างมากกับการแสดงละครทุกเรื่อง แทบจะพูดได้เลยว่าตำแหน่งหน้าที่ของผู้กำกับการแสดงนั้นมีความสำคัญมากที่สุดในการผลิตละครเรื่องหนึ่ง เราจึงควรมาศึกษาหน้าที่ของผู้กำกับให้เข้าใจอย่างละเอียดลึกซึ้งในทุกขั้นตอนของการผลิตที่ผู้กำกับต้องเข้าไปเกี่ยวข้อง ซึ่งก็มีความสำคัญมากในทุก ๆ ขั้นตอน นับตั้งแต่ขั้นตอนก่อนการถ่ายทำ (Pre – Production) ขั้นตอนการถ่ายทำ (Production) และขั้นตอนสุดท้ายคือขั้นตอนหลังการถ่ายทำ (Post – Production)

ในที่นี้ผู้เขียนจะพูดถึงบทบาทหน้าที่ของผู้กำกับการแสดงเรื่อง “กาเหว่า” ในทุกขั้นตอนของการผลิต

บทบาทหน้าที่ของผู้กำกับการแสดงในขั้นตอนก่อนการถ่ายทำ (Pre – Production)

ในขั้นตอนแรกของหน้าที่ผู้กำกับการแสดงในขั้นตอนก่อนการถ่ายทำนั้นผู้กำกับจะต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

1. ศึกษามบทละคร

งานชิ้นแรกของผู้กำกับจะต้องทำก่อนงานด้านอื่นใดคือ การอ่านบทละครอย่างละเอียด และทำความเข้าใจกับบทให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งถ้าจะเปรียบบทละคร ก็เปรียบเสมือนโครงสร้างหลัก ซึ่งผู้กำกับจะต้องหาทางสร้างฐานนี้ให้มั่นคงเสียก่อน บทประพันธ์ที่จะนำมาเขียนเป็นบทโทรทัศน์จึงเป็นสิ่งที่สำคัญอันดับแรกว่า แนวเรื่องแบบใดจะถูกใจผู้ชม และสามารถหาผู้แสดงและถ่ายทำได้ดีตามที่คิดหรือไม่

ประการต่อมาแนวเรื่องของละครจะต้องคืบคั้น ผู้กำกับต้องมองแนวคิดของเรื่องให้มีจุดพิเศษออกไป และประเมินว่าเนื้อเรื่องนั้นตรงกับเป้าหมายและอุดมการณ์ที่คิดไว้หรือไม่ มีในบางครั้งที่ผู้กำกับถูกเชิญให้กำกับละครที่มีบทพร้อมอยู่แล้ว ซึ่งผู้กำกับควรยึดหลักการทำงานแบบเคมิกคิดถึงประเด็นสำคัญของบทว่ามีวัตถุประสงค์เช่นใด ต้องการสื่อความหมายอะไร ซึ่งผู้เขียนได้มีโอกาสสัมภาษณ์คุณจารึก สวงวนพงษ์ ผู้กำกับการแสดงละครเรื่อง “กาเหว่า” ซึ่งก็ได้ให้ความเห็นไว้ว่า

“ปกติผู้กำกับจะต้องทำการอ่านบทหลายครั้ง เพื่อที่จะวิเคราะห์และจับประเด็นสำคัญของเรื่อง รวมทั้งตีความให้ชัดเจน เพื่อเป็นแนวทางในการทำงาน ซึ่งการอ่านบทครั้งแรกนั้นก็เพื่อสังเกตประเด็นต่าง ๆ เช่น บุคลิกของตัวละคร ความขัดแย้ง และรูปแบบของเรื่อง ส่วนการอ่านครั้งต่อมาจะได้ประโยชน์ในเรื่องจุดเด่นที่เห็นว่าสำคัญ และประเด็นอื่น ๆ ที่ผู้กำกับอยากจะได้ใจ ซึ่งสิ่งหนึ่งที่ผู้กำกับต้องสังเกตคือ อะไรคือโครงเรื่องของละคร ละครต้องการจะสื่อความหมายอะไร และเป็นละครเกี่ยวกับอะไร”

ในฐานะของผู้กำกับนั้นควรที่ทราบถึงประเด็นของเรื่องทั้งหมดเพราะไม่อย่างนั้นแล้วแนวเรื่องอาจจะเบี่ยงเบนไปจากบทประพันธ์ได้ ทำให้ผู้ชมขาดความประทับใจในเรื่อง แนวทางการแสดง นอกจากนั้นแล้วส่วนสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือผู้กำกับจะต้องมีการประสานงานพูดคุยกับผู้เขียนบทโทรทัศน์ ซึ่งก็คือคุณฉันทนา วีระชน และมีการพูดคุยกับผู้กำกับอยู่หลายครั้งด้วยกัน

ผลที่ได้จากการศึกษาบทละคร

1. เข้าใจถึงความหมายในเรื่อง ค้นพบแก่นของเรื่อง (Theme) ซึ่งผู้กำกับจะต้องยึดแก่นของเรื่องนี้เป็นพื้นฐานในใจ เพื่อที่ในเวลากำกับถึงแม้ว่าจะมีปัจจัยภายนอกอื่นมารบกวน เช่น เสียงคำหึงเตือนจากบุคคลไม่หวังดี ผู้กำกับก็จะไม่ไขว่เขวในสิ่งที่ดึงใจนำเสนอ ซึ่งแก่นของเรื่องก็คือสิ่งที่ผู้เขียนบทต้องการนำเสนอแก่ผู้ชม โดยการสรุปรวมเรื่องราวทั้งหมดให้เป็นเพียงความหมายหนึ่งเดียวที่อาจจะแสดงความหมายของชีวิตมนุษย์ เป็นทัศนคติ เป็นปรัชญาในการดำรงชีวิต

2. ง่ายในการวิเคราะห์ถึงรูปแบบการแสดงว่าควรเป็นแนวไหนจึงจะเหมาะสมกับเรื่อง ตลอดจนวิธีการดำเนินเรื่อง เพราะละครต่างแบบก็ต้องมีแบบการแสดงแตกต่างกันออกไปด้วยการแสดงที่เป็นธรรมชาติเหมาะกับละครสมัยใหม่ แต่ไม่เหมาะกับละครยุคก่อน ๆ ที่ผู้กำกับจะต้องรู้รูปแบบของการแสดงละครแต่ละชนิดอย่างละเอียด และวางแผนการแสดงออกให้สอดคล้องกับรูปแบบนั้น ๆ อย่างจริงจัง ซึ่งรูปแบบของละครโทรทัศน์มีหลายประเภทเช่น (กนิฐา ศิลปীর , 2538 ; 15)

- Melodrama เป็นแนวเร้าอารมณ์ เรื่องราวจะเหลือเชื่อตื้นตันใจ ตัวละครแบนคือ ตัวพระเอก - นางเอกของเรื่องจะเป็นคนดีทุกอย่าง ผู้ร้ายก็จะร้ายไม่มีความดีอยู่ในตัวเอง ตอนจบก็มักจะจบแบบ Happy Ending ซึ่งละครบ้านเราจะนิยมแนวนี้ ละครเรื่องกาเหว่าก็จัด

อยู่ในประเภทนี้ด้วย คือนางเอกเป็นลูกคนรวย แต่ไปตกกระกำลำบาก มีพระเอกตามไปช่วย ตอนหลังเลยได้แต่งงานกันและได้กลับไปหาพ่อแม่ที่แท้จริง

- Romantic เป็นแนวจินตนิยม มีลักษณะเพื่อฝัน เป็นเรื่องราวที่มนุษย์เพื่อฝันมากกว่าที่พบในชีวิตจริง ตัวพระเอก - นางเอกจะเลอเลิศแบบหาที่ติไม่ได้ เช่น พระเอกเป็นเจ้าชาย นางเอกเป็นเจ้าหญิงอีกเมืองหนึ่งมาพบรักกัน ส่วนการแสดงนั้นจะนุ่มนวลสวยงามตระการตา

- Realistic เป็นแนวสมจริง แสดงถึงธรรมชาติของมนุษย์ในสังคม

- Symbolism เป็นแนวสัญลักษณ์นิยม การแสดงในรูปแบบนี้มักใช้บรรยากาศที่แปลกประหลาดไม่เหมือนจริงนิยมนำมาใช้ในละครเพียงบางส่วน

- Expressionism เป็นแนวเกินความจริง รูปแบบการแสดงมุ่งที่จะเอาความจริงในจิตใจสำนึกออกมา ดังนั้นการแสดงจึงไม่สมจริง

3. ช่วยวิเคราะห์และสร้างลักษณะเฉพาะของตัวละคร ผู้กำกับจะต้องทำให้ตัวละครมีชีวิตเป็นจริงเป็นจังโดยใช้จินตนาการ และสร้างตัวละครให้มีลักษณะเฉพาะขึ้นโดยละเอียด ซึ่งจะต้องประกอบไปด้วย

3.1 รูปร่างภายนอก คือเพศ อายุ รูปร่างหน้าตา การเคลื่อนไหว การพูดจา การวางตัว

3.2 ภูมิหลังของตัวละครได้แก่

- สภาพแวดล้อมทางครอบครัว ฐานะ เชื้อชาติ ถูกเลี้ยงมาอย่างไร
- ระดับสติปัญญา ฉลาดหรือโง่ การตัดสินใจเป็นอย่างไร
- การศึกษา อาชีพ
- จริยธรรม ตัวละครรับผิดชอบต่อค่านิยมต่าง ๆ มากน้อยเพียงใด

3.3 การปรับตัวของตัวละคร พิจารณาว่าตัวละครมีลักษณะอย่างไร

3.4 ตัวละครในเรื่องต้องการอะไร ตัวละครพยายามจะทำอะไร มีแรงผลักดันจากอะไร

ในการศึกษาบทละครนั้น จะช่วยทำให้ผู้กำกับมีข้อมูลที่จะกำหนดการแสดงในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างมีเหตุผล และวางตำแหน่งการเคลื่อนไหวของตัวละครได้อย่างเหมาะสมและสัมพันธ์กัน

สำหรับการแสดงละครนั้น การที่แสดงส่วนมากจะเป็นการแสดงตามสถานการณ์ตามบทตามคำพูดของตัวละครในแต่ละฉาก การถ่ายทำที่ไม่ต่อเนื่องแบบถ่ายเจาะ ซึ่งในปัจจุบันละครแทบทุกเรื่องรวมทั้ง “กาเหว่า” ก็ถ่ายแบบนี้ จะเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้การแสดงดำเนินต่อกันได้ยาก ซึ่งการวิเคราะห์แนวละครของผู้กำกับจะเป็นการย้ำเตือนสมาธิของนักแสดงว่าตัวที่เขากำลังแสดงอยู่นั้นเป็นใคร ต้องการอะไร มีภูมิหลังเป็นอย่างไรบ้าง และมีอะไรเป็นแรงคลใจ (Motivate) ให้กระทำ สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้การแสดงนั้นดูสมจริง เพราะเป็นการแสดงที่มาจากความรู้สึกที่แท้จริง

ในส่วนของภาพรวมแล้ว การศึกษาบทละครก่อนนั้นจะทำให้ภาพที่ปรากฏบนจอมีความกลมกลืน อยู่ในลีลาและจังหวะที่เหมาะสม เนื่องจากผู้กำกับได้มีการวางแผนไว้ล่วงหน้าแล้วในการนำเสนอเรื่องอย่างพิถีพิถัน

สิ่งที่ขาดไม่ได้เลยสำหรับการแสดงละครก็คือนักแสดง นอกจากละครเรื่องหนึ่ง ๆ จะต้องมีผู้กำกับการแสดงที่มีความสามารถแล้ว การที่จะคัดเลือกนักแสดงที่มีความสามารถให้มารับบทบาทที่ตรงกับบุคลิก (Character) ที่กำหนดไว้ ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายนัก ซึ่งก็เป็นหน้าที่ของผู้จัดร่วมกับผู้กำกับที่จะต้องร่วมกันพิจารณาเฟ้นหานักแสดงเพื่อมารับบทนั้น โดยเฉพาะบทเอก คือตัวพระเอก กับนางเอก

2. การคัดเลือกนักแสดง

ผู้แสดงคือ ผู้ที่ทำหน้าที่แทนความคิดและจินตนาการของผู้กำกับ การที่มีหน้าตาดี สวยงาม รูปร่างดี ก็ไม่ได้หมายความว่าคน ๆ นั้นจะสามารถเป็นนักแสดงได้ เพราะการแสดงจำเป็นต้องมีความรู้ทางด้านศิลปะการแสดงมาก่อน แล้วจึงนำมาดัดแปลงให้เข้ากับบทละคร การแสดงละครโทรทัศน์นั้นต้องแสดงออกถึงความรู้สึกภายในออกมาโดยใช้สีหน้า และแววตามากกว่าการใช้กิริยาท่าทาง เพราะละครโทรทัศน์มีกล้องที่คอยเน้นการสื่ออารมณ์ของนักแสดงได้ ถ้าต้องการให้คนดูเห็นว่าตัวละครโกรธ ก็ให้กล้องโคลสอัพ (Close-Up) ที่หน้าเพียงอย่างเดียวได้

เมื่อผู้จัดส่งบทมาให้กับทางทีมงานฝ่ายผลิต ผู้จัดจะต้องระบุลงไปด้วยว่าจะให้นักแสดงคนใดรับบทใด แล้วทางทีมงานและผู้กำกับการแสดงจะร่วมกันพิจารณาว่านักแสดงแต่ละคนที่ผู้จัดระบุให้รับบทนั้นมีความเหมาะสมกับบทนั้น ๆ หรือไม่ มีบุคลิกเหมาะสมไหม มีความสามารถที่จะแสดงบทบาทนั้นได้หรือไม่ ถ้าแสดงแล้วผู้ชมจะรับได้หรือไม่ ถ้าพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่เหมาะสม ทางทีมงานก็มีสิทธิ์ที่จะเปลี่ยนเป็นนักแสดงคนอื่นแทน

ในบางครั้งทางบริษัทก็อาจจะเสนอชื่อคาราในสังกัดหรือนักแสดงดาวรุ่งของทางสถานี และนักเขียนการแสดงที่มีความสามารถให้เข้ามารับบทบาทเหล่านั้นด้วย ซึ่งทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้นักแสดงหน้าใหม่ได้มีเวทีในการแสดงฝีมือ และเป็นการสร้างนักแสดงรุ่นใหม่ ๆ ขึ้นมาเพื่อจะเสนอผลงานที่มีคุณภาพ และประสิทธิภาพสำหรับวงการละครโทรทัศน์อีกด้วย

ทั้งนี้ทางผู้จัดและผู้กำกับอาจเลือกคาราที่กำลังเป็นที่นิยมและมีชื่อเสียงอยู่ในขณะนั้นให้เข้ามารับบทบาทต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้มารับบทผู้แสดงนำ ซึ่งเหตุผลที่เป็นเช่นนี้ก็เพื่อให้ผู้ชมที่กำลังสนใจคาราผู้นั้นมาชมละครของคน ซึ่งก็เพื่อผลทางความนิยมของผู้ชมที่มีต่อละคร เรื่องนั้น ๆ จะได้เพิ่มมากขึ้น และเมื่อคัดเลือกคาราที่จะแสดงได้แล้ว ทางผู้จัดก็จะไปติดต่อของกองคิว และตกลงเรื่องค่าตัวกับคาราผู้นั้นต่อไป

หลักการคัดเลือกนักแสดง

1. บุคลิกของผู้แสดง จะต้องดูว่าสำหรับตัวละครตัวนั้นมีนักแสดงคนไหนที่มีบุคลิกเหมาะสมที่สุด จะเห็นได้ว่านักแสดงบางคนก็จะผูกขาดบทบาทการแสดงบางบทไป เช่นบางคนแสดงเป็นตัวอิจฉาแล้วคนดูติดกัน ภาพพจน์ก็จะเป็นนางอิจฉาและได้รับบทนั้นอยู่เรื่อยไป ถ้ามารับบทอื่นคนดูก็อาจจะไม่ชอบ เป็นต้น

2. การรับงานของผู้แสดง ก็จะพิจารณาว่านักแสดงผู้นั้นกำลังเป็นที่นิยมและรับงานแสดงมากน้อยเพียงใด เพราะถ้ารับงานมากก็อาจทำให้ผลงานที่ออกมาไม่มีคุณภาพเท่าที่ควร เพราะขาดการเตรียมตัว ไม่มีการศึกษาบทล่วงหน้า เพราะต้องแสดงละครหลาย ๆ เรื่องในเวลาเดียวกัน และอาจจะเกิดปัญหาเกี่ยวกับความล่าช้า ไม่มาตามเวลาที่นัดเพราะติดคิวงานแสดงเรื่องอื่น ๆ ติดพันอยู่ จนไม่สามารถปลีกตัวมาได้ ซึ่งในบางครั้งก็ถึงกับต้องยกเลิกคิวงานถ่ายทำในวันนั้นไปเลยทีเดียว ทั้งๆ ที่ทีมงานทุกฝ่ายพร้อมกันหมดแล้ว แต่ตัวแสดงนำกลับมาไม่ได้ ซึ่งก็ทำให้เสียเวลาในวันนั้นไปโดยเปล่าประโยชน์

3. ค้นหาผู้แสดงหน้าใหม่ บางครั้งผู้จัดและผู้กำกับก็จะพยายามค้นหานักแสดงหน้าใหม่ เพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซาก จำเจ และเป็นการสร้างคาราใหม่ ขึ้นมาแทนคาราเก่า โดยที่นักแสดงหน้าใหม่มักจะได้รับบทตัวประกอบหรือตัวรอง ๆ ก่อน คนเมื่อมีความสามารถและความชำนาญแล้ว ก็จะได้เลื่อนขึ้นเป็นตัวสำคัญของเรื่อง และบางครั้งก็เพื่อจะหานักแสดงหน้าใหม่ที่มีบุคลิกเหมาะสมกับบทบาทของตัวละคร

4. นักแสดงที่มีชื่อเสียง สำหรับตัวเอกของเรื่องมักจะเลือกดาราที่มีชื่อเสียง และประชาชนให้ความนิยม ซึ่งจะเป็นส่วนที่ดึงดูดผู้ชมให้สนใจติดตาม ซึ่งจากเหตุผลนี้ทำให้ปรากฏว่านักแสดงคนใดที่มีชื่อเสียงก็จะมีผลงานละครหลาย ๆ เรื่อง ในหลาย ๆ สถานี ซึ่งบางครั้งก็ทำให้ผู้ชมรู้สึกซ้ำซากจำเจ และอาจเบื่อหน่ายได้ ซึ่งอาจมีผลทำให้ความนิยมของผู้ชมที่มีต่อดารานี้ นั้นลดลงด้วย

การทดสอบการแสดง

ในการทดสอบความสามารถทางการแสดงนั้นผู้ทำการทดสอบต้องคำนึงถึงการดึงธรรมชาติของผู้เข้าทดสอบมา เรียกได้ว่าเป็น “การแสดงตามบทโดยการเป็นตัวของตัวเอง” โดยผู้ทำการทดสอบอาจจะสร้าง “มนต์เสน่ห์แห่งความเชื่อ (Magic If)” เช่นกำหนดสถานการณ์ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์ และข้อมูลเกี่ยวกับตัวละครกับผู้เข้าทดสอบ เพื่อเป็นการช่วยผลักดันให้เข้าสู่บทตัวอย่างเช่น สมมติให้ผู้เข้าทดสอบอยู่ในเรือที่กำลังตกอยู่ในพายุ น้ำทะเลกำลังไหลเข้ามาในเรือ เราให้ข้อมูลแบบนี้แล้วให้ผู้เข้าทดสอบ แสดงว่าเราจะทำอย่างไรถ้าตกอยู่ในเหตุการณ์เช่นนี้ ซึ่งการทดสอบแบบนี้เรียกว่าอิมโพรไวส์ (Improvise) คือการแสดงที่ไม่มีเตรียมตัวหรือเห็นบทล่วงหน้า เป็นการทดสอบถึงไหวพริบ การแก้ปัญหาของผู้เข้าทดสอบไปในตัว

การทดสอบนักแสดงนี้ก็จะสามารถได้นักแสดงที่ตรงลักษณะของตัวละคร ให้การแสดงนั้นออกมาสมจริง มาริสา แสตนกุลศิริศักดิ์ คอลัมน์นิสต์ชาวบันเทิงก็ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับดาราและละครไว้ดังนี้

“.....การที่นักแสดงไม่สามารถจับ Character ที่เป็น Key ในการการดำเนินเรื่องได้ ทำให้ละครหยุดอยู่กับที่ ไม่เคลื่อนไหวพอที่เรียกร่องความสนใจจากคนดูละครที่คงไม่จำเป็นต้องอาศัยบารมี ความมีชื่อเสียงของดาราเสมอไป ถ้านักแสดงได้บทที่ไม่เหมาะสม หรือไม่สามารปรับตัวเองให้เข้ากับบทได้ เขาก็ไม่มีความหมายอะไรกับความสำเร็จของละคร” (มาริสา แสตนกุลศิริศักดิ์ ,2536;26)

สำหรับนักแสดงเรื่อง “กาเหว่า” นั้น ส่วนใหญ่แล้วเป็นนักแสดงมืออาชีพที่เคยผ่านการแสดงมาอย่างโชกโชน คือเคยมีผลงานทางการแสดงอยู่มากมาย ผู้กำกับไม่จำเป็นที่จะต้องทำการทดสอบความสามารถของนักแสดงก่อน เพียงแต่คัดเลือกจากบุคลิก ลักษณะท่าทางให้ตรงกับตัวละครในบทละคร นอกเสียจากตัวประกอบบางคนที่ยังไม่เคยผ่านงานทางการแสดงมาก่อน

ตัวละครที่จะต้องมารับบทเอกของเรื่อง “กาเหว่า” นั้น แน่แน่นอนจะต้องมีความผูกพันกับชื่อเรื่องเป็นแน่ ซึ่งนั่นก็เป็นชื่อของนางเอกของละครเรื่องนี้ บุคลิก (Character) ของกาเหว่านั้นจะ

เป็นลูกผู้ดีแต่ถูกลักพาตัวไปตั้งแต่เด็กจึงต้องกลายเป็นเด็กบ้านนอก ลำบาก นอกจากนั้นยังจะต้องมีนิสัยแก่นแก้ว แต่มีความซื่อสัตย์ และรักแม่ ซึ่งผู้กำกับก็ได้เลือก คุณวណดา สมศิริ มารับบทนี้ ซึ่งเธอก็เคยผ่านการแสดงมาหลายครั้งและส่วนใหญ่ก็จะรับบทในแนวนี้ ทำให้คนดูติดภาพลักษณ์แล้วว่าเธอจะต้องแสดงเป็นสาวน้อยผู้นำสงสาร

สำหรับผู้ที่มารับบทพระเอกนั้นก็คือ คุณฉัตรนันท์ คุณวัฒน์ ซึ่งก็มีความเหมาะสมมาก เพราะตัวพระเอกนั้นเป็นตำรวจ ชื่อว่าตะวัน มีบุคลิก (Character) คือมีมนุษยสัมพันธ์ดี เห็นอกเห็นใจผู้อื่น ในเรื่องต้องปลอมตัวเป็นชาวบ้านเพื่อมาช่วยนางเอก

ส่วนนักแสดงตัวประกอบที่เด่น ๆ และสำคัญในเรื่องมีดังนี้

ปานทิพย์ จะเป็นหญิงสาวที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นแม่ของกาเหว่า แต่ต่อมาโดนขโมยลูกจึงมีนิสัยหวาดกลัว และหวาดระแวง ผู้ที่รับบทนี้ก็คือคุณชุตานา จันทร์เขตต์ ซึ่งเป็นนักแสดงที่มีฝีมือการแสดงอย่างดีมาก

กำจัด เป็นพ่อของกาเหว่า เป็นสามีของปานทิพย์ และเป็นแฟนเก่าของอุบล มีลักษณะเป็นผู้ชายที่ทำเพื่อตัวเองให้ตนประสบความสำเร็จ แต่เป็นจริงจัง ตั้งใจในการทำงาน รักลูกและรักเมีย ผู้ที่รับบทนี้คือคุณเล็ก ไอศูรย์ ซึ่งคุณเล็ก แม้จะผ่านการแสดงมาไม่เยอะ แต่ก็มีความเหมาะสมมากที่มาเล่นบทนี้

อุบล เป็นแฟนเก่าของกำจัด เป็นคนที่ขโมยลูกของปานทิพย์ ซึ่งก็คือกาเหว่าเอาไปเลี้ยงตั้งแต่เด็ก เป็นคนที่มีจิตใจที่มีแต่ความอาฆาตพยาบาท เป็นแม่ที่โหดร้ายทารุณ และไม่เคยมีความรักให้กับลูก คิดถึงแต่เรื่องของตนในอดีต ดิการพนัน ผู้ที่รับบทนี้ก็คือคุณปลั๊สราน ชุตานุพงษ์ ซึ่งผู้กำกับก็เห็นว่าคุณปลั๊สรานนั้นเหมาะกับบทบาทนี้มากที่สุด

อรนุช น้องสาวของอุบล มีความเมตตา มีจิตใจที่ดี รักกาเหว่าเหมือนลูกแท้ ๆ มีคุณธรรมอยู่ในจิตใจ ผู้ที่รับบทนี้ก็คือคุณปวีณา ชารีฟสกุล

นกชุก เป็นเพื่อนเล่นของกาเหว่าตั้งแต่เด็ก เป็นเด็กที่รักเพื่อนยิ่งกว่าชีวิตของคน มีความซื่อสัตย์ จริงใจ ชุกชน ผู้ที่รับบทนี้ก็คือ โกะดี้ อารามบอย ซึ่งตัวละครตัวนี้ถือว่าสร้างสีสันของเรื่องได้มากที่สุด

ราณี เป็นบุตรสาวของนายตำรวจซึ่งเป็นเจ้านายของตะวันตก เป็นคนที่เอาแต่ใจตัวเอง ทำทุกอย่างเพื่อให้ตัวเองชนะ ซึ่งก็รับบทโดยคุณ วิชญา พินคัม

นั่นก็คือนักแสดงตัวหลัก ๆ ในเรื่อง “กาเหว่า” ซึ่งผู้กำกับและทางผู้จัดก็ได้มีการคัดเลือกบุคคลที่นำมาแสดงได้อย่างเหมาะสม

3. ประชุมเตรียมงาน

เมื่อคัดเลือกนักแสดงและตัวแสดงเรียบร้อยแล้ว ผู้กำกับและทีมงานทุกคน ทุกฝ่ายก็จะมาวางแผนผลิตละคร การประชุมนี้จะเป็นการปรึกษากันในเรื่องการทำงานของแต่ละฝ่ายว่าต้องทำอะไรบ้าง มีอะไรต้องปรึกษากันก่อนบ้าง การวางแผนในการผลิตนี้ต้องทำให้รัดกุมทั้งในแง่ของเวลา การทำงาน และงบประมาณ โดยพิจารณาจากคิวที่ถ่ายออกมา อย่างที่กล่าวมาแล้วว่าละครเรื่อง “กาเหว่า” นี้ จะใช้การถ่ายแบบถ่ายเจาะ ดังนั้นในแต่ละฝ่ายจึงต้องมีการตรวจสอบความต่อเนื่องของแต่ละฉากอย่างละเอียดเพราะไม่เช่นนั้น เวลาตัดต่อออกมาแล้วภาพอาจเกิดการกระโดดได้ (Jump Cut).

บทบาทหน้าที่ของผู้กำกับการแสดงในขั้นตอนการถ่ายทำ (Production)

ในขั้นตอนนี้เป็นส่วนที่สำคัญมาก เพราะจะเป็นขั้นตอนที่ทุกฝ่ายได้ลงมือปฏิบัติจริงหลังจากเตรียมงาน สำหรับคิวการถ่ายทำละครเรื่อง “กาเหว่า” นั้นมีในทุกวันจันทร์ อังคาร และวันพุธ ซึ่งจะถ่ายกันสัปดาห์ละ 3 วัน ซึ่งขั้นตอนการถ่ายทำนี้จะเป็นขั้นตอนที่เหน็ดเหนื่อยที่สุดของการทำงานละครด้วย โดยส่วนใหญ่แล้วทีมงาน “กาเหว่า” จะเริ่มทำงานตั้งแต่ 8 โมงเช้า เสร็จประมาณ 4 ทุ่ม ซึ่งในขั้นตอนการถ่ายทำนี้ก็มีผู้กำกับอยู่ด้วยเสมอ เรียกได้ว่าถ้าไม่มีผู้กำกับวันนั้นก็จะมีไม่มีการถ่ายทำ ซึ่งหน้าที่ของผู้กำกับในขั้นตอนการถ่ายทำมีมากมายดังนี้

1. เมื่อไปถึงสถานที่ถ่ายทำ ผู้กำกับก็จะออกไปดูสถานที่โดยรอบ พร้อมกับผู้กำกับรายการ ผู้ช่วยผู้กำกับ หัวหน้าฝ่ายแสง เพื่อวางมุมกล้อง วางแผนการเคลื่อนไหวของตัวละคร และวางตำแหน่งของตัวละครไปในตัว ซึ่งกล้องที่ใช้ในการถ่ายทำเรื่องนี้มีอยู่ทั้งหมด 2 ตัว เพื่อให้ได้ภาพออกมาในมุมต่าง ๆ การวางตำแหน่งของตัวละครคือการกำหนดจุดที่นักแสดงแต่ละคน

ยื่น นั่ง นอน หรือมีอิริยาบถต่าง ๆ ในตำแหน่งที่ผู้กำกับเห็นว่าเหมาะสมตามเหตุการณ์ และบทบาทของตัวละคร

การเคลื่อนไหวของตัวละคร (Movement) คือการเคลื่อนที่จากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งของนักแสดงโดยวิธีใดก็ได้ การเคลื่อนไหวแต่ละครั้งของตัวละครจะให้อารมณ์และความหมายไม่เหมือนกัน แต่ถ้ามีการเคลื่อนไหวมากเกินไป ก็จะเป็นการทำลายอารมณ์และความหมายของเหตุการณ์นั้นได้ ซึ่งการเคลื่อนไหวนี้จะรวมไปถึงการเคลื่อนไหวของนักแสดงประกอบด้วยเช่นเดียวกัน ถ้านักแสดงประกอบเคลื่อนไหวมากเกินไป ก็จะเป็นตัวดึงความสนใจจากนักแสดงหลักที่อยู่หน้า คนดูก็จะหันไปสนใจตัวประกอบที่มีการเคลื่อนไหวแทน เพราะฉะนั้นการเคลื่อนไหวในแต่ละครั้งต้องมีจุดมุ่งหมายในการแสดง การที่ตัวละครเคลื่อนที่จากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งต้องมีแรงบันดาลใจเป็นตัวควบคุมเสมอ

การวางตำแหน่งและการกำหนดการเคลื่อนไหว (Blocking) จะต้องให้สัมพันธ์กับมุมกล้อง เพื่อที่จะไม่ให้เกิดปัญหาในการบังกัน ดังนั้นก่อนที่นักแสดงจะเข้ามาซ้อม Blocking ผู้กำกับมักจะให้ผู้ช่วยผู้กำกับยืนในตำแหน่งของนักแสดงแทนไปก่อน แล้วจึงทำเครื่องหมาย (Mark) จุดยืน ที่แน่นอนของตัวละคร เพื่อที่ว่าพอนักแสดงมาเข้าฉาก จะได้ยืนตรงตำแหน่งที่ทำเครื่องหมาย (Mark) ไว้ และไม่เกิดการบังกันทางมุมกล้อง หรือหลุดเฟรม ซึ่งผู้กำกับจะเน้นในส่วนนี้มาก เพราะจะได้ภาพที่สวยงามและสื่ออารมณ์ได้ดีที่สุด

การทำเครื่องหมาย (Mark) คือการกำหนดจุดยืนที่แน่นอน โดยทั่วไปแล้วจะต้องทำให้ดูไม่เหมือนการทำเครื่องหมาย (Mark) ซึ่งหมายความว่าสิ่งที่นำมาทำเครื่องหมาย (Mark) นั้นควรเป็นสิ่งที่กลมกลืนกับสถานที่นั้น ๆ เช่นถ้าไปถ่ายที่ห้องนา อุปกรณ์ที่ใช้ก็เช่น ฟางหรือกิ่งไม้เป็นต้น

นอกจากนี้ผู้กำกับจะเช็คความเรียบร้อยของสัญลักษณ์ของสถานที่ (Land Mark) ซึ่งหมายถึงสัญลักษณ์ของสถานที่ เช่นทางเดินในหมู่บ้านมีทางสามแพ่ง ทางสามแพ่งก็คือสัญลักษณ์ของสถานที่ (Land Mark) ของทางเดินในหมู่บ้าน หรือบ้านอยู่ริมแม่น้ำ เพราะฉะนั้นแม่น้ำก็คือสัญลักษณ์ของสถานที่ (Land Mark) ซึ่งสถานที่ก็คือบ้านเป็นต้น

2 . กำหนดมุมกล้องและขนาดภาพ ผู้กำกับจะคุยกับผู้กำกับรายการถึงความต้องการว่าอยากได้ภาพออกมาในลักษณะใด และถ้าต้องการสื่อความต้องการเน้นภาพใดตรงประโยคไหน เพราะภาพไม่จำเป็นต้องจับที่คนพูดเสมอไป แต่อาจจะจับปฏิกิริยาของคนฟังก็ได้ เช่น

ฉาก 1 ตอน 6

ฉาก 1 บ้านสวนริมคลอง
เวลา กลางวัน (ต่อเนื่อง 25/5)
ตัวละคร อุบล กาเหว่า อรนุช
รับภาพอุบลที่วิ่งหลายองศา

กวาดสายตาเครียด ๆ มองหากาเหว่า อรนุชเดินลงมาจากบ้าน

อรนุช กลับมาแล้วหรือพี่ ซื่ออะไรมาบ้าง
อุบล เสื้อผ้า แล้วก็ของใช้ ของกินไม่ได้ซื้อหรอก ที่ไหน ๆ
ก็เหมือนกันหมด ฉันซื้อมาฝากแถมด้วยนะ เอ้า เอา
ไป แล้วนี่นั่งกาเหว่ามันไปไหน

อรนุช เหว่า กาเหว่าเอ๊ย แม่ซื้อเสื้อมาฝากนะ
กาเหว่ารีบเข้ามา วางปี๊บน้ำที่หาบอยู่ลง สีหน้าดี

กาเหว่า แม่ซื้อเสื้อให้กาเหว่าด้วยหรือจ๊ะ น้า
อรนุช ใช่ น้าเลยพลอยได้เสื้อใหม่ไปด้วย นี่ไง
กาเหว่า แล้วไหนล่ะจะแม่ เสื้อของกาเหว่านะ

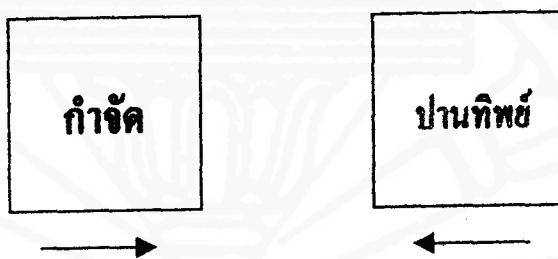
สีหน้าของอุบลบึ้งตึง

อุบล ใครบอกว่าฉันซื้อเสื้อใหม่มาให้แก
กาเหว่า ก็
อรนุช อ้าว พี่ไม่ได้ซื้อเสื้อมาให้กาเหว่าหรือ
อุบล เปล่า
อรนุช พี่อุบล ..เอ๊ย ..จั้น..จั้น กาเหว่าเอาเสื้อตัวนี้ของน้ำไปก็

แล้วกัน มันใหญ่ไปหน่อยแต่ไม่เป็นไรหรอก ปีหน้า
กาเหว่าก็คงจะโตทันน้ำแล้วละ

นี่เป็นตัวอย่างของบท “กาเหว่า” ที่เมื่อมีการถ่ายทำ ผู้กำกับจะให้กล้องจับภาพที่ปฏิกริยา
ของคนพี่ไมใช่ของคนพูด เช่นในประโยคที่อรนุชพูดกับอุบลว่า “อ้าว พี่ไม่ได้ซื้อเสื้อมาให้
กาเหว่าหรือหรือ” อุบลบอกว่า “เปล่า” แต่ในประโยคข้างต้นนั้นผู้กำกับต้องการให้ภาพตัดไปรับ
ที่หน้ากาเหว่า เพื่อให้คนดูรู้สึกถึงปฏิกริยาของกาเหว่า จากอารมณ์จิตใจที่จะได้เสื้อ กลับกลายมา
เป็นอารมณ์ผิดหวัง

การหันหน้าของตัวละครในการพูดโทรศัพท์ ก็มีความสำคัญเช่นเดียวกัน เพราะถ้าเป็นการพูดคุยโทรศัพท์ระหว่างคนสองคน การหันหน้าเข้าหากันจะทำให้มีความรู้สึกว่าเป็นการคุยกันเช่น การคุยโทรศัพท์กันระหว่างกำลังคุยกับปานทิพย์ ถ้ากำลังหันหน้าไปทางขวาเฟรม ปานทิพย์ก็ต้องหันหน้าไปทางซ้ายเฟรม ดังรูป



3. เมื่อนักแสดงแต่งตัว แต่งหน้า และทำผมเสร็จแล้ว ผู้กำกับก็จะซักซ้อมความเข้าใจของฉาก ที่จะถ่ายกับนักแสดง ว่าเป็นฉากไหน ตอนไหน ต่อมาจากไหน และต่อไปจะเป็นอย่างไร ซึ่งขั้นตอนนี้ผู้กำกับจะต้องใช้ความสามารถในการกำกับนักแสดงมากที่สุด สำหรับเรื่อง “กาเหว่า” นั้น นักแสดงส่วนใหญ่เป็นนักแสดงมืออาชีพ เพียงแค่ผู้กำกับแนะนำเล็กน้อย นักแสดงก็สามารถแสดงได้ตามความต้องการของผู้กำกับทันที ซึ่งขั้นตอนนี้มักจะใช้เวลาไม่นานมากนัก

ในกรณีที่นักแสดงเป็นนักแสดงหน้าใหม่ ผู้กำกับจะต้องทำงานมากขึ้นอีก ซึ่งคุณจารึก สงวนพงษ์บอกว่า สิ่งสำคัญของนักแสดงก็คือความเชื่อ เชื่อว่าตนเป็นตัวละครตัวนั้น คือสวมวิญญาณของตัวละครตัวนั้นอยู่ ซึ่งนักแสดงต้องเชื่อในสิ่งที่ตนแสดงก่อนจึงจะสามารถถ่ายทอดไปให้ผู้ชมเชื่อตามได้ ซึ่งนักแสดงหน้าใหม่มักจะขาดส่วนนี้ ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่าขาดประสบการณ์ เงินอายุ และไม่มีสมาธิในการแสดง ซึ่งจะพบได้บ่อยครั้ง และผู้กำกับจะต้องใช้ความสามารถที่จะกำกับให้นักแสดงผู้นั้นแสดงให้ได้ จะไม่มีการผ่านไปอย่างเด็ดขาด

เช่นในฉากหนึ่งของละครเรื่อง “กาเหว่า” ที่จะต้องให้นักแสดงประกอบซึ่งเป็นนักแสดงโดยจะต้องถูกนางแมวผี (รับบทโดยเหี่ยวฟ้า) ข่มขืน จากการที่นักแสดงประกอบนั้นเป็นนักแสดงหน้าใหม่ ประสบการณ์ยังมีน้อย ฉากที่โดนข่มขืนจึงทำได้ไม่ดีเท่าที่ควร ต้องเทค(Take) กันหลายหนมาก ซึ่งผู้กำกับก็ต้องเรียกนักแสดงประกอบนั้นออกมาติวเข้ม และสร้างความคุ้นเคยให้กับนักแสดงเพื่อลดความกดดัน และความประหม่าซึ่งหลังจากการพูดคุยและซักซ้อมของผู้กำกับ

ในครั้งนี้อาจสามารถทำให้นักแสดงซึ่งประสบการณ์ยังน้อยสามารถที่จะแสดงผ่านไปได้ด้วยดีถึงแม้จะต้องเทค (Take) กันหลายหนก็ตาม

ในการที่จะกำกับนักแสดงให้เป็นไปในแนวทางที่ผู้กำกับต้องการนั้น สิ่งแรกที่ผู้กำกับต้องเข้าใจนั่นก็คือนักแสดง การทำความเข้าใจนักแสดงก็เช่นในแง่ของนิสัย ประสบการณ์ ความรู้สึกนึกคิดในการมองโลก ทักษะสติ การที่ผู้กำกับเข้าใจนักแสดงจะช่วยให้ผู้กำกับมีวิธีการที่เหมาะสม ในการช่วยกระตุ้นความรู้สึกภายในกับนักแสดงแต่ละคนต่างกันไป ส่วนสำคัญของการกำกับการแสดงก็คือ การกระตุ้นเร้าให้นักแสดงเกิดพลังจินตนาการ และดึงพลังความสามารถที่มีอยู่ในตัวนักแสดงออกมาใช้ในการแสดงให้ได้มากที่สุด

4. เมื่อซักซ้อมความเข้าใจในบทและตัวละครแล้ว ผู้กำกับจะบอกตำแหน่ง (Block) และการเคลื่อนไหว (Movement) กับผู้แสดงว่าในประโดยใดยืนหรือนั่งตรงไหน และจึงทำการซ้อมมุกกล้องพร้อมกับซ้อมนักแสดง ซึ่งตอนนี้ผู้กำกับการแสดงจะต้องประสานงานกับผู้กำกับรายการอย่างใกล้ชิดว่าช็อต (Shot) อย่างนี้จะถ่ายอย่างไร กล้องตัวนี้จะรับนักแสดงคนไหน หลังจากนั้นผู้กำกับจะไปอยู่ที่จอมอนิเตอร์ เพื่อดูการแสดง (Acting) ของนักแสดงว่าเป็นไปตามอารมณ์ที่ผู้กำกับต้องการหรือไม่ และเช็คองค์ประกอบของภาพ (Composition) ถ้านักแสดงหลุดเฟรมก็จะต้องบอกให้นักแสดงขยับเข้าเฟรม เพราะเมื่อทำการแสดงแล้วนักแสดงจะไม่ว่าตนตกเฟรมหรือไม่ แต่สำหรับนักแสดงหลักของละครเรื่องนี้จะรู้มุกกล้องเป็นอย่างดี โอกาสในการตกเฟรมหรือบังกันมีน้อยมาก ละครเรื่องนี้จะทำการซ้อมกล้องพร้อมนักแสดงก่อนที่จะมีการบันทึกเทปจริงเสมอ

5. ก่อนการบันทึกเทป ผู้กำกับจะตรวจดูเสื้อผ้า เหตุการณ์ รวมทั้งสถานที่ว่าเป็นไปตามบทละครหรือไม่ หากมีข้อผิดพลาด ผู้กำกับจะเป็นผู้ตัดสินใจแก้ปัญหา

6. ถ้ามีปัญหาว่านักแสดงไม่มาในวันถ่ายทำหรือเบี่ยงคิว ผู้กำกับจะต้องเป็นผู้แก้ปัญหา อาจจะยกฉากนั้นไปถ่ายทำในวันอื่น หรือถ้าสุดวิสัยจริง ๆ ก็อาจจะเปลี่ยนบทให้ผู้อื่นพูดบทแทนคนที่ไม่มา

7. ถ้าหากผู้กำกับเห็นว่าบทละครไม่สามารถจะถ่ายทอดออกมาเป็นภาพได้จริง ผู้กำกับมีอำนาจหน้าที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ตัดทอน หรือเพิ่มเติมบทได้ตามแต่เห็นสมควร

ตกลงมาที่พื้น ฉากนั้นผู้กำกับได้เปลี่ยนแปลงให้นกฮูกตกลงมา ซึ่งด้วยความที่ตัวหนักมากนั้นจึงตกลงไปในดินจนเกือบมิดหัว (ซึ่งผู้กำกับก็สั่งให้ฝ่ายสถานที่ไปซุกหมอนเตรียมฝั่งนกฮูกไว้เรียบร้อยแล้ว) แต่ในความเป็นจริงนั้นเป็นไปได้ เพราะพื้นดินนั้นแข็ง แต่เพราะการที่ผู้กำกับอยากให้เห็นฉากนั้นตกลงจึงได้เพิ่มตรงนี้เข้าไป ซึ่งฉากนี้ก็นับว่าผู้กำกับได้เปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสมและมีความคิดสร้างสรรค์มากทีเดียว

8. เมื่อเริ่มบันทึกเทป ผู้กำกับจะตรวจสอบภาพ และการแสดงไปในเวลาเดียวกัน ซึ่งในขั้นตอนนี้ผู้กำกับจะทำงานค่อนข้างเครียด และจะต้องใช้สมาธิอย่างมาก ข้อผิดพลาดเล็ก ๆ น้อยๆ นั้นผู้กำกับจะปล่อยให้ผ่านไปไม่ได้เลย เพราะถ้าผ่านไปแล้ว ก็จะเป็นปัญหาในช่วงตัดต่อ ซึ่งจะต้องละเอียดรอบคอบให้มากที่สุด หากมีข้อผิดพลาด เช่นนักแสดงพูดบทผิด หรือยังแสดงอารมณ์ยังไม่เป็นที่ถูกใจ ผู้กำกับจะสั่งเทค (Take) เพื่อเริ่มแสดงใหม่หมด จนเมื่อแสดงจนจบผู้กำกับก็จะสั่งคัท (Cut) สำหรับข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นก็ควรที่จะบอกให้ทีมงานและนักแสดงทราบโดยทั่วถึง เพื่อที่จะทำการแก้ไขได้ถูกต้อง และเพื่อที่จะไม่ให้เกิดความผิดพลาดซ้ำ

หากว่าการแสดงบางช่วงดีแล้ว การถ่ายทำใหม่เฉพาะบางส่วนจะเรียกว่าอีดิท (Edit) ถ้าการแสดงทั้งหมดดีแล้ว แต่ต้องการเน้นบางส่วน ก็จะถ่ายเน้นที่ส่วนนั้น เรียกว่าอินเสิร์ท (Insert)

บทบาทหน้าที่ของผู้กำกับในขั้นตอนหลังการถ่ายทำ (Post-Production)

ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการผลิตละครโทรทัศน์ คนส่วนใหญ่มักคิดว่าพอหมดขั้นตอนการถ่ายทำ (Production) แล้วหน้าที่ของผู้กำกับก็จะเสร็จสิ้นลง แต่ในความเป็นจริงแล้ว ผู้กำกับยังมีหน้าที่อีกขั้นตอนหนึ่งที่มีความสำคัญเช่นเดียวกัน และจะละทิ้งไปไม่ได้เลย นั่นก็คือขั้นตอนหลังการถ่ายทำ ซึ่งในขั้นตอนนี้ผู้กำกับจะต้องทำงานร่วมกันทางฝ่ายเทคนิค หรือผู้ตัดต่อ รวมถึงฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ได้งานออกมาเสร็จสมบูรณ์ตามที่ผู้กำกับต้องการ

กระบวนการนี้มีขั้นตอนคือเจ้าหน้าที่จะนำเทปที่ถ่ายทำแล้วไปตัดต่อ แล้วนำกลับมาให้ผู้กำกับดู หรือในขณะเดียวกันผู้กำกับหรือผู้ช่วยผู้กำกับอาจจะไปควบคุมดูแลการตัดต่อที่ Studio เลขก็ได้ ซึ่งขั้นตอนการตัดต่อมีทั้งหมด 3 ขั้นตอน

1. ตัดต่อครั้งแรก แล้วนำมาให้ผู้กำกับดูเพื่อตรวจสอบความเรียบร้อยของฉาก แสง เสียง สุนทนา การแสดง อารมณ์นักแสดงตรงกับความต้องการของผู้กำกับหรือไม่ การแสดงมีความ

สมบูรณ์หรือไม่ ต้องถ่ายทำใหม่หรือไม่ ถ้ามีข้อแก้ไข ผู้ตัดต่อก็จำเทปกลับไปแก้ไขในจุดดังกล่าว

2. ตัดต่อครั้งที่ 2 หลังจากแก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ ผู้กำกับก็จะดู ถ้าต้องแก้ก็จะนำกลับไปแก้ไข หลังจากแก้ไขแล้ว และหลังจากการตัดต่อครั้งที่ 2 นี้ จะไม่สามารถแก้ไขได้อีก

3. การตัดต่อครั้งสุดท้าย (Final Cut) เป็นเทปที่แก้ไขเรียบร้อยแล้วทุกอย่าง เทปที่มาจากการตัดต่อครั้งนี้ จะไม่สามารถแก้ไขได้อีก เมื่อผู้กำกับดูเทปนี้แล้ว ก็จะนำเทปนี้ไปใส่เสียงประกอบ (SFX) และเสียงดนตรี ก็เป็นอันเสร็จเรียบร้อยพร้อมนำออกอากาศ

ในการทำงานขั้นตอนนี้ ผู้เขียนได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการทำงานและสังเกตการณ์ด้วย ซึ่งจากข้อมูลและประสบการณ์ที่ได้พบเห็นมานั้น ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่ยุ่งยากมากที่สุด เพราะบางทีในบางฉากที่ถ่ายทำไปแล้วไม่สมบูรณ์ เวลาทำการตัดต่อก็จะเกิดการไม่ต่อเนื่องหรือเกิดภาพกระโดด (Jump Cut) ซึ่งจะสร้างความลำบากใจให้กับผู้กำกับ และ ผู้ช่วยผู้กำกับที่มาควบคุมการตัดต่อเป็นอย่างมาก เพราะการตัดต่อหลังจากที่มีการปิดกล้องไปแล้ว แต่ก็ต้องมีการถ่ายซ่อม ซึ่งโอกาสที่เรียกนักแสดงให้มาเข้าฉากได้ครบอีกครั้งนั้นเป็นการยากมาก

ตัวอย่างของปัญหาในระหว่างตัดต่อที่เกิดขึ้น เช่นในตอนที่กำลังจะจบฉากไปขายไอศกรีมแล้วพระเอกขับรถมา พอดีกับจังหวะที่คนซื้อไอศกรีมเดินข้ามถนนและทำไอศกรีมตกที่พื้น ทำให้พระเอกต้องหยุดรถตรงข้าง ๆ กับที่นางเอกขายไอศกรีม ช่วงนี้นั้นเป็นช่วงที่ผู้กำกับสั่ง เทค (Take) เร็วเกินไป เมื่อมีการเทคใหม่ (Take 2) เดินเข้ามาใหม่เป็นฉากที่คนข้ามถนนเดินข้ามผ่านไปเลย โดยในช่วงเทคแรกนั้นยังทำท่ากับไอศกรีม แต่ในเทคที่สองไม่ได้หยิบไอศกรีมขึ้นมาด้วย โดยเดินผ่านไปเลย ๆ ทำให้ตอนตัดต่อเกิดความยุ่งยากมาก ซึ่งความผิดพลาดครั้งนี้ เกิดขึ้นในขั้นตอนของการถ่ายทำ (Production) จะเห็นได้ว่าถ้าในขั้นการถ่ายทำนั้นทำได้ไม่ดีและไม่ละเอียดรอบคอบแล้วนั้น ก็จะส่งผลไปถึงขั้นของการตัดต่อด้วย แต่การตัดต่อฉากนี้ก็ผ่านไปมีส่วน ภาพที่ออกมาจะมีการกระโดด (Jump Cut) บ้างเล็กน้อย

ส่วนความผิดพลาดในส่วนอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นในขั้นตอนการตัดต่อนี้ก็คือ เมื่อผู้กำกับมาดูการตัดต่อแล้วปรากฏว่า เรื่องไม่สมบูรณ์ ขาดหายไปตอนหนึ่ง ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นเพราะความผิดพลาดของคนเขียนบทโทรทัศน์ ผู้ที่ตัดต่อ หรือผู้ที่เกี่ยวข้องนั้น เพราะละครกำหนดออกอากาศ 24 ตอน แต่พอตัดต่อแล้วเหลือ 23 ตอน ตอนนี้ก็ต้องมีการถ่ายซ่อมกัน ซึ่งก็เป็นหน้าที่ของผู้กำกับอีกครั้งหนึ่ง ในตอนนี้ปัญหาก็เกิดขึ้น เพราะได้จัดคิวการถ่ายได้เพียงวันเดียวเท่านั้น แล้วก็ขาดนักแสดงหลักไป 1 คน ก็คืออนกชุก (รับบทโดย โกะะตี้ อารามบอย) แต่ก็ไม่สามารถเลื่อนวันไปถ่ายวันอื่นได้แล้ว ก็เป็นหน้าที่ของผู้กำกับที่จะต้องตัดบทที่มิงกชุกออกไป ซึ่งก็ต้อง